תורה אור

לאחרים גורם טומאה לעצמו לא כל שכן אלא פשטא בזב מצורע ומדאיצטריך קרא לרבויי בראיה שניה שמע מינה מקום זיבה לאו מעין הוא אמר ליה רב יהודה מדסקרתא לרבא ממאי דילמא לעולם אימא לך בזב גרידא ודקאמרת לאחרים גורם טומאה לעצמו לא כל שכן *שעיר המשתלח יוכיח שגורם טומאה לאחרים והוא עצמו טהור אמר אביי מאי תבעי ליה והא הוא דאמר זאת תורת הזב בין גדול בין קטן וכיון דנפקא ליה מהתם אייתר ליה לזכר לרבות מצורע למעינותיו נקבה לרבות מצורעת למעינותיה *ואקשיה רחמנא מצורע לזב גמור מה זב גמור מטמא במשא *אף ראיה ראשונה של מצורע מטמא במשא *א"ר הונא ראיה ראשונה של זב מטמאה באונס שנאמר °זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת זרע מה שכבת זרע מטמא באונס אף ראיה ראשונה של זב מטמאה באונס תא שמע *ראה ראיה ראשונה בודקין אותו מאי לאו לטומאה לא לקרבן ת"ש בשניה בודקין אותו למאי אילימא לקרבן אבל לטומאה לא *אקרי כאן °מבשרו ולא מחמת אונסו אלא לאו לטומאה ומדסיפא לטומאה רישא נמי לטומאה מידי איריא הא כדאיתא והא כדאיתא תא שמע *רבי אליעזר אומר אף בשלישי בודקין אותו מפני הקרבן מכלל דתנא קמא מפני הטומאה קאמר לא דכולי עלמא לקרבן והכא *באתים קא מיפלגי °רבנן *לא דרשי אתים ורבי אליעזר דריש אתים רבנן לא דרשי אתים °הזב חדא זובו תרתי לזכר בשלישי אקשיה רחמנא לנקבה ורבי אליעזר דריש אתים הזב חדא את תרתי זובו תלת ברביעי אקשיה רחמנא לנקבה תא שמע רבי יצחק אומר והלא זב בכלל בעל קרי היה ולמה יצא להקל עליו ולהחמיר עליו להקל עליו שאין מטמא באונס ולהחמיר עליו

שהוא

ויקרא טו

רש"י

לאחרים גורם טומאה. כלומר טיפה זו גורמת לבעלה שמטמא במשא כדכתיב (ויקרא טו) וכל אשר יהיה תחתיו ואוקמינן בעליונו של זב היא עצמה לא כל שכן: אלא בזב מצורע. איצטריך דלא תימא בקל וחומר דלא גרמה לו טומאה שהרי מחמת נגעו היה מטמא במשא ואפילו באהל: ומדאיצטריך קרא לרבויי לשניה ש"מ. בראשונה דלאו מעין הוא דאי מעין הוא ראשונה מטמאה שניה לא כל שכן: לעולם אימא לך בזב גרידא. דאי במצורע לא איצטריך קרא לרבויי דאפילו ראשונה מטמאה משום מעין: ודקאמרת כו' שעיר המשתלח יוכיח שגורם טומאה. למשלחו כדכתיב (ויקרא טז) והמשלח את השעיר וגו' והוא עצמו טהור שאין בהמה מטמאה מחיים: מאי תיבעי ליה. לרב יוסף: הא איהו אמר כו' בין קטן בין גדול. לדרשה ולא איצטריך והזב את זובו לזכר לרבות קטן דהא מזאת תורת הזב נפקא ואייתר לזכר לרבות מצורע: ואיתקש מצורע לזב גמור. בעל שתי ראיות דהא בהאי קרא דהיקשא דמצורע תרתי כתיבי והזב את זובו הרי שתים וכתיב ביה לזכר לרבות מצורע כדין זב גמור מה זב גמור זובו מטמא במשא אף מצורע זובו מטמא במשא ואפילו ראשונה דבשלמא אי מפיק ליה האי לזכר לזב קטן ויליף מצורע זכר ממצורעת נקבה איכא למבעי ראייה ראשונה מהו מי הוי מתעגל ויוצא ומתרבי עם שאר מעיינות או לאו דבנקבה ליכא זוב נוכל למילפיה מהיקשא דזב גמור אי לאו מעיין הוי אבל השתא דמצורע זכר איתקש לזב גמור לא צריך תו למבעי: *ואית דמפרשי בעיא דרב יוסף הכי ראייה ראשונה של מצורע מהו שמטמא במשא בזב גרידא לא תבעי לך דודאי מטמא כדאמר לקמן [לו.] לימד על הזוב שהוא טמא ואוקמינן בדם הנדה דקרא למשא אתא כי תבעי לך במצורע דאיכא למימר בזב גרידא הוא דמטמא משום דגורמת לו טומאה אבל במצורע כבר טמא הוא ואינה גורמת לו טומאה לא מטמיא הטיפה אי לא אמרינן מעיין הוא כרוקו או מימי רגליו אלא מעיין הוא או לא. לימד על הזוב ואוקמינן לה בראייה ראשונה והכי משמע כי יהיה זב מבשרו אותו הזוב טמא. לאחרים לבעלה. ומדאיצטריך לרבויי לראייה ראשונה ש"מ לאו מעין הוא. ושיבוש הוא מפני כמה תשובות חדא דקא פשיט ליה מקום זיבה לאו מעין הוא והא למשא רבייה קרא כדאמר בדם הנדה [לקמן נה:] מה לי מעיין ומה לי לאו מעיין ועוד מי איכא לאוקמי להאי קרא בראייה ראשונה והא מהכא נפקא לן בכל דוכתי* מנה הכתוב שתים וקראו טמא ועוד מי איכא למימר בראייה ראשונה בזב גרידא לאחרים גורם טומאת משא הא זב בעל ראייה אחת אינו אלא כרואה קרי כדאמר בכמה מקומות [לקמן] שתים לטומאת זיבה ושלש לקרבן ועוד ראייה ראשונה הא אקשיה לעיל לקרי וקרי לא מטמא במשא ומשום שכתוב בספרים מדאיצטריך קרא בראייה ראשונה מפרשי ליה הכי ולאו מילתא היא דהאי בראייה ראשונה (א)פירוש היה בספרים ולקמיה קאי והכי קאמר מדאיצטריך קרא לרבויי לשניה ש"מ ראשונה מקום זיבה לאו מעיין הוא וה"ג בשלהי שמעתא מה זב גמור מטמא זובו במשא אף מצורע כו' אלמא זב גמור הוא דמטמא טיפת זובו במשא אבל זב בעל ראייה אחת לא: *מטמא באונס. אותה טומאה קלה האמורה בה מגע וטומאת ערב בקרי' ולהצטרף לשניה לטמא כזב גמור והא דכתיב (ויקרא טו) מבשרו ולא מחמת אונסו על כרחך אראייה שניה דכתיב בתרה קאי ולא אראשונה דהא איתקש לשכבת זרע ושכבת זרע כל עצמו מחמת אונס חימום בא: בודקין אותו. בשבעה דרכים במאכל במשתה בקפילה ובמשאוי כו': מאי לאו לטומאה. דאי באונס הוא הוי טהור לגמרי: לא לקרבן. דאי קמייתא באונס לא מצטרפא לשלש לחייבו קרבן: אילימא לקרבן אבל לטומאה. האמורה בו דהיינו טומאה חמורה לא בעי בדיקה: (ג)אקרי כאן מבשרו ולא מחמת אונסו. והאי מבשרו בקרא דשתי ראיות כתיב: אתים. והזב את זובו לזכר ולנקבה (ויקרא טו): זב חדא זובו תרתי לזכר. כלומר עד כאן יש לו דין זכר שאינו מטמא באונס מכאן ואילך דהיינו שלישית לנקבה כתיב כלומר יש לו דין נקבה שמטמאה באונס כדילפינן בפירקין (לקמן דף לו:) מכי יזוב זוב (ויקרא טו) ולאיתויי נמי מייתא ליה לידי קרבן: ברביעית. לא אקשיה רחמנא לנקבה לאפילו באונס. ולא לענין טומאה דהא מכי הויא תרתי איטמי ליה ולקרבן נמי לא דמשלשה מייתי ליה אלא לסתירה כגון דפסק והתחיל לספור שבעה נקיים וראה ראייה רביעית אפילו באונס סותר: והלא זב בכלל בעל קרי היה. כדמפרש לקמיה ואזיל דאיתקש לשכבת זרע: ולמה יצא. נפרשת זבין להכתב לעצמו: להקל עליו שלא יטמא באונס. דהא קרי מטמא באונס:

1 גי"ל: מקרי.

תוספות

לאחרים גורם טומאה. פירש רש"י לזב עצמו גורם טומאת משא כדכתיב וכל אשר יהיה תחתיו ואוקמינן ליה בעליונו של זב ואין נראה דעליונו של זב אינו קרוי משא ואינו מטמא אלא אוכלין ומשקין ועוד דכזב כי האי גוונא לא משכחן אלא כשהטיפה בכף מאזנים וכרעה לכף שניה לכן נראה לפרש לזב עצמו גורם טומאת משא שהנושא הזב טמא הנושא הזוב לא כל שכן דטמא ובשאר טומאות דלאו משא כגון משכב ומושב אין לפרש דהא למצורע נמי גורם טומאה דאינו מצורע גרידא אינו עושה משכב ומושב אלא לטמא אוכלין ומשקין כדפרישית בפרק אלו דברים (פסחים סח.) ואם זב הוא מטמא משכבו אדם ובגדים: **לעולם** אימא לך בזב גרידא. תימה דמכל מקום תפשוט דלאו מעיין הוא דאי מעיין הוא למה לי קרא לטמא בזוב דהא מיד שראה משאו של ראייה שניה מיד נעשה זב למ"ד זוב מטמא במשאו דלא בעי כחתימת פי האמה ומשאו שני לטמא כדין מעיין דאי אפשר לטיפה שלא תתחלק שני מעיינין וטמא כמו שמשאו ראשון שבו נעשה זב אינו מטמא במשא אלא הדין כל מה שנקרא ראייה אחת דהיינו (ג) *כמו גריון לסילה (וכיס"א מ"א) דלא מטמא במשא אע"ג דרוקו ומימי רגליו טמאין מיד אחר ראיית זוב משאו ראשון: **אף** ראייה ראשונה של מצורע מטמאה במשא. *תימה אם כן לעיל מגליה לאוקמי קרא בדם טהרה של מצורעת הא איצטריך קרא לגרהבא: **מאי** לאו לטומאה. וא"ת מאי קושיא דילמא הא דאמר רב הונא מטמא באונס היינו טומאת ערב כבעל קרי והכא איירי להצטרף לשניה לטמא טומאה חמורה לעשותו זב והוי השתא שפיר רישא דומיא דסיפא וי"ל מדלא נקט הרואה ראייה אחת של זיבה אלא נקט ראייה ראשונה של זב משמע דאיירי באותו שראה שתי ראיות והראשונה היתה באונס דזב אינו קרוי עד שיראה שתי ראיות ויליף מהיקשא דזאת תורת דאיירי בזב גמור ומקיש ראשונה של שתים לשכבת זרע: **מכלל** דתנא קמא לטומאה. לאו מן הלשון מדקדק מדאיצטריך ר' אליעזר להזכיר קרבן מכלל דת"ק איירי לטומאה דא"כ לא הוה מצי מידי אלא הכי דייק מכלל דתנא קמא לא מצריך בדיקה משום קרבן אלא משום טומאה דאי משום קרבן הוה ליה לאדכורי נמי בדיקה בשלישי כרבי אליעזר וקשה דהא בלאו מילתיה דרבי אליעזר הוה מצי למפרך מדקתני במס' זבים (פרק ב' מ"ב) בהדיא במילתיה דרבנן גופייהו בשלישי אין בודקין אותו ושמא מייתי מרבי אליעזר משום דבעי לפרושי במאי פליגי:

אי

*) רה"ל גריון לגילוח פי' גרדין של מקום וגילוח הוא הגער כמו מי הגילוח כן פי' הרמב"ם בפ"ק דחגיגה ועי' בר"ש

מוסף רש"י
ראה בעמ' הקודם טור ימין

הגהות הב"ח

גליון הש"ס

תוספי הרא"ש

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones